

UZASADNIENIE

Orzeczeniem z dnia 23 maja 2017 r. znak (...) Wojewódzki Zespól do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) w S. uchylił w całości orzeczenie Powiatowego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w C. z dnia 4 kwietnia 2017r., znak (...) i orzekł o zaliczeniu R. P. do lekkiego stopnia niepełnosprawności z powodu schorzeń narządu ruchu, stwierdzając że ustalony stopień datuje się od 24 lutego 2017r. do dnia 31 maja 2019r. Jednocześnie organ ten, podobnie jak Powiatowy Zespól do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w C., stwierdził, iż ubezpieczony nie spełnia przesłanek określonych w art. 8 ust. 3a pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. – Prawo o ruchu drogowym. Uzasadniając swoje stanowisko organ wskazał, że orzeczenie Powiatowego Zespołu o zaliczeniu R. P. do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zostało wydane z naruszeniem przepisów art. 4 ust. 2 ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych. Wedle organu rentowego Powiatowy Zespól wydał decyzję, która pozostaje w wyraźnej i oczywistej sprzeczności z treścią prawa poprzez błędne zakwalifikowanie R. P. do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności i na tej podstawie uznał, że zachodzi konieczność wydania innego rozstrzygnięcia niż przyjęte przez organ. Organ stwierdził, że w przedmiotowej sprawie zaistniała jedna z przesłanek dopuszczalności rezygnacji z zakazu wyrażonego w art. 139 k.p.a. mówiącym o tym, że organ nie może wydać decyzji na niekorzyść strony odwołującej się, chyba że decyzja rażąco narusza prawo lub interes społeczny. Organ stwierdził nadto, iż orzekałego nie dotyczą przesłanki art. 8 ust. 3a pkt 1 ustawy - Prawo o ruchu drogowym, gdyż kartę parkingową wydaje się osobie niepełnosprawnej zaliczonej do znacznego lub umiarkowanego stopnia niepełnosprawności mającej znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się. Podkreślił, że Powiatowy Zespól dokonał wadliwej kwalifikacji umiarkowanego stopnia niepełnosprawności odwołującego, co czyni tę decyzję sprzeczną z zasadami porządku prawnego oraz słusznym interesem społecznym, ponieważ ocena stopnia niepełnosprawności winna się opierać na obowiązujących przepisach i standardach, gdyż stanowi przesłankę niezbędną do ustalenia prawa do korzystania z różnego rodzaju świadczeń i uprawnień, a pozostawienie w obrocie wadliwego orzeczenia uprawniałoby ubezpieczonego do korzystania z różnego rodzaju świadczeń i uprawnień. Świadczenia takie winny być natomiast przeznaczane dla osób prawidłowo zakwalifikowanych do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. (orzeczenia – k. 57,85 akt Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) w S. stanowiących załącznik do akt sprawy i zwanych dalej aktami organu).

R. P. wniósł odwołanie od tego orzeczenia, domagając się przywrócenia umiarkowanego stopnia niepełnosprawności oraz przyznania karty parkingowej. W uzasadnieniu wskazał, że Wojewódzki Zespól uchylił niezgodnie z art. 139 k.p.a. decyzję Powiatowego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w C. o przyznaniu umiarkowanego stopnia niepełnosprawności, gdyż odwołał się od tego orzeczenia jedynie w zakresie nieprzyznania prawa do uzyskania karty parkingowej. Nadto powołał się na istnienie prawomocnej decyzji Powiatowego Zespołu oraz zakazu orzekania na niekorzyść strony odwołującej się, co zdaniem odwołującego stanowi rażące naruszenie prawa (odwołanie - k. 3).

Wojewódzki Zespól do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) w S. wniósł o oddalenie odwołania w całości wywodząc, jak w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia. Nadto stwierdził, iż zmiana orzeczenia nie narusza zakazu reformationis in peius określonego w art. 139 k.p.a., bowiem skład orzekający uznał, iż decyzja Powiatowego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w C. w sposób rażący naruszyła prawo, gdyż po przanalizowaniu zgromadzonej w sprawie dokumentacji oraz przeprowadzeniu badania przedmiotowego odwołującego dokonano błędnej subsumpcji stanu zdrowia, zaliczając go do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Dodał, że organ przy ustalaniu stopnia niepełnosprawności nie powinien kierować się uznaniowością, zaś jego ustalenia winny opierać się na rzetelnej ocenie materiału dowodowego, w szczególności opinii specjalistycznych i badania lekarskiego (odpowiedź na odwołanie – k. 7-8 akt organu).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

R. P., urodzony (...), posiadający wykształcenie wyższe, obecnie nie pracuje, korzysta ze świadczenia emerytalnego.

Niesporne, nadto dowód: ocena funkcjonowania społecznego - k. 93-94 akt organu.

Odwołujący się cierpi na zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne stawów i kręgosłupa bez cech podrażnienia korzeni nerwowych oraz cech mielopatii szyjnej oraz nadciśnienie tętnicze.

Niesporne, a nadto dowód: dokumentacja medyczna – k. 1-3,19-20,29-32,36-37,48-50,69-73, oceny stanu zdrowia – k. 83,96, zaświadczenie lekarskie o stanie zdrowia – k. 74 akt organu, dokumentacja medyczna zawarta w aktach sprawy – k. 20-29,31,40-48,66-67,85.

Orzeczeniem z dnia 24 lutego 2010 r. R. P. zaliczony był do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności do dnia 28 lutego 2012r. z symbolem przyczyny niepełnosprawności 05-R (schorzenia narządu ruchu). Jednocześnie ubezpieczony spełniał przesłanki określone w ówczesnie brzmiącym art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. – Prawo o ruchu drogowym.

Niesporne , a nadto dowód: orzeczenie o niepełnosprawności – k.13 akt organu.

W okresie 28 stycznia 2010r. – 28 lutego 2014r. R. P. zaliczony był do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności z powodu schorzeń neurologicznych i narządu ruchu. W tym samym okresie ubezpieczony miał przyznaną kartę parkingową.

Niesporne , a nadto dowód: orzeczenie o niepełnosprawności – k.28 akt organu.

Orzeczeniem z dnia 13 marca 2014 r. R. P. zaliczony został do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności na okres do dnia 31 marca 2017r. z symbolami przyczyny niepełnosprawności 05-R (schorzenia narządu ruchu), 03-L (zaburzenia głosu, mowy i choroby słuchu), 10-N (choroby neurologiczne). Ubezpieczony spełniał przesłanki określone w art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. – Prawo o ruchu drogowym.

Niesporne , a nadto dowód: orzeczenie o niepełnosprawności – k. 46 akt organu.

Orzeczeniem z dnia 20 sierpnia 2015 r. Powiatowy Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w C. zaliczył R. P. do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności do dnia 31 marca 2017r. z powodu upośledzenia narządu ruchu. Organ orzekł nadto, iż ubezpieczony nie spełnia przesłanek określonych w art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. – Prawo o ruchu drogowym.

Niesporne , a nadto dowód: orzeczenie o niepełnosprawności – k. 67 akt organu.

Obecny stan zdrowia R. P. jest przyczyną lekkiej niepełnosprawności. Biorąc pod uwagę skutki spowodowane schorzeniami narządu ruchu niepełnosprawność R. P. wynika z naruszonej sprawności organizmu, która powoduje istotne ograniczenia możliwości funkcjonowania na poziomie uważanym za typowy dla osoby z pełną sprawnością biorąc pod uwagę normę wiekową, płeć, wykształcenie.

Dolegliwości bólowe stawowo-kręgosłupowe są leczone zachowawczo i nie powodują dysfunkcji ruchowej pod postacią niedowładów, czy porażień. Są prawidłowo i specjalistycznie monitorowane w poradniach specjalistycznych.

Brak jest istotnych deficytów ruchowych, które powodowałyby zakwalifikowanie odwołującego się jako osoby z umiarkowanie lub znacznie ograniczoną zdolnością do poruszania się i przemieszczania. Nie spełnia on przesłanki określonej w art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. – Prawo o ruchu drogowym.

Dowód: opinie biegłych sądowych z zakresu ortopedii A. K. i neurologii B. M. wraz z opinią uzupełniającą – k. 32-36,80 akt sprawy.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie okazało się nieuzasadnione.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz.U.11.127.721 z późn. zm.) rozróżnić można trzy stopnie niepełnosprawności: znaczny, umiarkowany i lekki. Do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innej osoby w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji. (art. 4 ust. 1 ustawy). Do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych (art. 4 ust. 2 ustawy). Do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu powodującą w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną lub mającą ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub techniczne. (art. 4 ust. 3 ustawy).

Standardy w zakresie kwalifikowania do poszczególnych stopni niepełnosprawności, uregulowane zostały w rozporządzeniu Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności. I tak zgodnie z rozporządzeniem: niezdolność do pracy oznacza całkowitą niezdolność do pracy zarobkowej z powodu fizycznego, psychicznego lub umysłowego naruszenia sprawności organizmu (§ 29 ust. 1 pkt 1), konieczność sprawowania opieki - całkowitą zależność od otoczenia polegającą na pielęgnacji w zakresie higieny osobistej i karmienia lub w wykonywaniu czynności samoobsługowych, prowadzeniu gospodarstwa domowego oraz ułatwiania kontaktów ze środowiskiem (§ 29 ust. 1 pkt 2), konieczność udzielania pomocy, w tym pomocy w pełnieniu ról społecznych – zależność od otoczenia wymagającą wsparcia w czynnościach samoobsługowych, w prowadzeniu gospodarstwa domowego, współdziałania w procesie leczenia, rehabilitacji, edukacji oraz w pełnieniu ról społecznych właściwych dla każdego człowieka zależnych od wieku, płci, czynników społecznych i kulturowych (§ 29 ust. 1pkt 3), czasowa pomoc w pełnieniu ról społecznych – konieczność udzielania pomocy, o której mowa w § 29 ust.1 pkt 3 w okresach wynikających ze stanu zdrowia (§ 30 ust. 1 pkt 1), a częściowa pomoc w pełnieniu ról społecznych – wystąpienie co najmniej jednej okoliczności, o której mowa w § 29 ust. 1pkt 3 (§ 30 ust. 1pkt 2), istotne obniżenie do wykonywania pracy - naruszoną sprawność organizmu powodującą ograniczenia w wykonywaniu pracy zarobkowej znacznie obniżające wydajność pracy na danym stanowisku w porównaniu do wydajności, jaką wykazują osoby o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną (§ 31 ust. 1 pkt 1), ograniczenia w pełnieniu ról społecznych - trudności doświadczane przez osobę zainteresowaną w relacjach z otoczeniem i środowiskiem według przyjętych norm społecznych, jako skutek naruszonej sprawności organizmu (§ 31 ust. 1 pkt 2), zaś możliwość kompensacji ograniczeń - wyrównywanie dysfunkcji organizmu spowodowanej utratą lub chorobą narządu odpowiednio przez przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne (§ 31 ust. 2 rozporządzenia).

W myśl natomiast art. 6b ust. 3 pkt 9 ww. ustawy w orzeczeniu powiatowego zespołu, poza ustaleniem niepełnosprawności lub stopnia niepełnosprawności, powinny być zawarte wskazania dotyczące m.in. spełniania przez osobę niepełnosprawną przesłanek określonych w art. 8 ust. 3a pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1137, z późn. zm.). Zgodnie natomiast z art. 8 ust. 3a pkt 1 z dnia 20 czerwca 1997 r. ustawy - Prawo o ruchu drogowym kartę parkingową wydaje się osobie niepełnosprawnej zaliczonej do znacznego albo umiarkowanego stopnia niepełnosprawności mającej znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się.

Szczegółowe zasady orzekania o niepełnosprawności jak również w zakresie ulg i uprawnień uregulowane zostały w wydanym w oparciu o delegację ustawową zawartą w art. 6c ust. 9 rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 roku w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (Dz. U. z 2003r., Nr 139, poz.1328) W myśl § 5 ust. 1 rozporządzenia, przy ocenie konieczności korzystania przez

osobę zainteresowaną z ulg i uprawnień bierze się pod uwagę, czy naruszenie sprawności organizmu stanowi utrudnienie w funkcjonowaniu osoby, które uzasadnia korzystanie z odpowiedniego zakresu i rodzaju ulg i uprawnień przysługujących na podstawie odrębnych przepisów.

W rozpoznawanej sprawie niespornym było, iż wnoszący odwołanie jest osobą niepełnosprawną. Spornym natomiast pozostawał stopień niepełnosprawności, jakim skutkują jego schorzenia, a nadto czy u odwołującego występują znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się, a w konsekwencji, czy odwołujący spełnia przesłanki do otrzymania tzw. karty parkingowej. R. P. kwestionował bowiem zaliczenie go przez Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) w S. do lekkiego stopnia niepełnosprawności, utrzymując, iż jego stan zdrowia skutkuje stopniem umiarkowanym. Podkreślił, że odwołał się od decyzji Powiatowego Zespołu jedynie w zakresie nieprzyznania mu karty parkingowej, zatem jego zdaniem organ nie był uprawniony do zmiany stopnia niepełnosprawności zgodnie z zakazem orzekania na niekorzyść strony odwołującej się.

Z uwagi na fakt, iż rozpoznanie niniejszej sprawy wymagało wiadomości specjalnych Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych z zakresu ortopedii i neurologii.

Po zbadaniu odwołującego się i analizie dostępnej dokumentacji medycznej, biegli ortopeda i neurolog przyznali, iż schorzenia występujące u R. P. powodują lekki stopień niepełnosprawności z symbolem przyczyny 05-R. Biegli wskazali ponadto, że okresowo zgłaszane dolegliwości bólowe kręgosłupa i stawów wymagają jedynie monitoringu specjalistycznego, gdyż jest to nieznaczne upośledzenie funkcji układu narządu ruchu i układu nerwowego. Brak jest cech uszkodzenia układu nerwowego i układu narządu ruchu w stopniu miernym lub znacznym. Skutki naruszenia sprawności organizmu nie powodują konieczności zapewnienia częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych właściwych dla każdego człowieka, zależnych od płci, wieku, czynników społecznych i kulturowych. Schorzenia ubezpieczonego stanowią statystyczną niewydolność układu narządu ruchu i układu nerwowego w stopniu nieznacznym. Biegli wskazali nadto, że odwołujący się nie ma znacznie ograniczonej możliwości samodzielnego poruszania się. Dlatego też, biorąc pod uwagę stopień upośledzenia funkcji narządu ruchu w konsekwencji występujących u ubezpieczonego schorzeń biegli wskazali, iż odwołujący się nie spełnia przesłanki określonej w art. 8 ust. 3a pkt 1 i 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym uprawniającej do otrzymania karty parkingowej.

Do przedmiotowej opinii ubezpieczony złożył zarzuty, które w rzeczywistości stanowiły jedynie swoistą polemikę z argumentacją biegłych, nie zawierające w swojej istocie zarzutów merytorycznych. Na każdym etapie postępowania podkreślał też naruszenie przez Wojewódzki Zespół zasady zakaz reformationis in peius.

W uzupełniającej opinii, biegli podtrzymali swoje stanowisko nie znajdując podstaw do jego zmiany.

Opinie biegłych sądowych wydane po badaniu podmiotowym i przedmiotowym R. P. oraz analizie dostępnej dokumentacji medycznej dotyczącej stanu jego zdrowia są jasne i spójne, a ich wnioski w sposób logiczny i przekonujący obszernie umotywowane.

Nie sposób nie zgodzić się z organem, że ubezpieczonemu nie przysługuje uprawnienie do posiadania karty parkingowej, ponieważ został zaliczony do lekkiego stopnia niepełnosprawności z powodu chorób narządu ruchu (05-R). Jak już była o tym mowa powyżej, podstawą do stwierdzenia tego uprawnienia stanowi art. 6b ust. 3 pkt 9 ustawy - o rehabilitacji i zatrudnianiu osób niepełnosprawnych oraz art. 8 ust. 3a pkt 1 ustawy – Prawo o ruchu drogowym. Zgodnie natomiast z treścią powołanych przepisów kartę parkingową wydaje się:

- 1) osobie niepełnosprawnej zaliczonej do znacznego albo umiarkowanego stopnia niepełnosprawności mającej znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się,
- 2) osobie niepełnosprawnej, która nie ukończyła 16 roku życia mającej znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się,

3) placówce zajmującej się opieką, rehabilitacją lub edukacją osób niepełnosprawnych mających znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się.

W odniesieniu do powyższego należy stwierdzić, iż osoby z lekkim stopniem niepełnosprawności, niezależnie od symbolu niepełnosprawności, nie otrzymają karty parkingowej. Wynika to bowiem z literalnego brzmienia powołanego powyżej przepisu. Zatem nie ma przy tym znaczenia, czy odwołujący ma znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się i czy przyczyną niepełnosprawności są schorzenia oznaczone symbolem 04-O (choroby narządu wzroku), 05-R (upośledzenia narządu ruchu) lub 10-N (choroba neurologiczna). Z przywołanych przepisów jednoznacznie wynika, że aby uzyskać uprawnienie do wydania karty parkingowej należy spełnić dwie przesłanki łącznie: uzyskać orzeczenie o określonym stopniu i symbolu niepełnosprawności oraz mieć znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się. Zatem w odniesieniu do powyższego należało uznać, iż ubezpieczony nie spełnił wymagań ustawowych, pozwalających na przyznanie mu uprawnień do korzystania z karty parkingowej.

Odnosząc się do postulowanego przez odwołującego naruszenia zakazu reformationis in peius przez Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) w S. należy wskazać, że zakaz ten w postępowaniu orzeczniczym nie ma typowej postaci, jaką przyjmuje w postępowaniu sądowo-administracyjnym i przyjmuje się od niego odstępstwa (w przypadku, gdy decyzja rażąco narusza prawo lub rażąco narusza interes społeczny). W postępowaniu orzeczniczym (przed Wojewódzkim Zespołem do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności) dopuszcza się przypadki odstąpienia od zakazu wyrażonego w art. 139 k.p.a. i dopuszcza się wydawanie w II instancji orzeczeń merytorycznych, zmieniających, w których organ odwoławczy w wyniku złożonego odwołania zmienia orzeczenie strony na niekorzyść, gdy stwierdzi, iż w wyniku błędnej kwalifikacji do niepełnosprawności lub stopnia niepełnosprawności doszło do rażącego naruszenia przepisów ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych. Żaden przepis ustawy z dnia 27 sierpnia 1997r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych ani wydanego na jej podstawie rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności wprost nie stanowi jak powinien zachować się organ odwoławczy w sytuacji, gdy po rozpatrzeniu odwołania zachodzi konieczność wydania innego rozstrzygnięcia niż rozstrzygnięcie przyjęte przez organ I instancji, zaś nie ma podstaw do zastosowania orzeczenia kasacyjnego. W postępowaniu orzeczniczym organy rentowe przy ustalaniu niepełnosprawności nie mają prawa kierować się uznaniowością. Ustalenie stopnia niepełnosprawności powinno polegać na rzetelnej ocenie materiału dowodowego, w szczególności opinii specjalistycznych i badania lekarskiego, których celem jest ustalenie ograniczeń funkcjonalnych, a następnie przyrównanie ich do definicji stopni niepełnosprawności wyrażonych w ustawie o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych. Błędne przyrównanie tych ograniczeń skutkuje poważną, kwalifikowaną wadą ustalenia niepełnosprawności. Wadliwe dokonanie kwalifikacji niepełnosprawności czy jego stopnia powoduje, że zarówno podstawa prawna orzeczenia, jak i sentencja jest odmienna od ustalonego stanu zdrowia osoby na stan wydania orzeczenia, przez co czyni ten akt sprzecznym z zasadami porządku prawnego oraz słusznym interesem społecznym. Ocena niepełnosprawności powinna opierać się na obowiązujących przepisach i standardach, które stanowią przesłankę niezbędną do ustalenia prawa do korzystania z różnego rodzaju świadczeń i uprawnień przysługujących osobom niepełnosprawnym na podstawie odrębnych przepisów. Pozostawienie w obrocie prawnym wadliwego orzeczenia z ekonomicznego punktu widzenia uprawniałoby stronę do pobierania świadczeń nienależnych, które są wypłacane ze Skarbu Państwa i powinny być przeznaczane dla osób prawidłowo zakwalifikowanych do osób niepełnosprawnych, legitymujących się orzeczeniem potwierdzającym niepełnosprawność w celu zmniejszenia ich ograniczeń zawodowych i funkcjonalnych oraz ułatwienia im egzystencji w społeczeństwie (tak też stwierdzono w decyzji Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 6 marca 2015r. w sprawie sygn. BON-IV-5223-48-(6)-MR/14/15).

Sam fakt pozostawienia w obrocie orzeczenia, na podstawie którego stronie przysługują uprawnienia do korzystania z nienależnych świadczeń pieniężnych i ulg wpływa również na świadomość społeczną, iż osoby którym błędnie ustalono stopień niepełnosprawności wskutek błędu organu administracji mogą pobierać od Skarbu Państwa nienależne środki finansowe, co stoi w sprzeczności z zasadami sprawiedliwości społecznej i równości wobec prawa wyrażonymi w Konstytucji RP (tak wyrok WSA w Warszawie z dnia 19 stycznia 2012r. w sprawie o sygn. akt VII SA/Wa 1422/11).

Natomiast odnosząc się do zarzutu R. P., polegającego na zmianie spornego orzeczenia w części niezaskarżonej przez odwołującego wyjaśnić należy, że Wojewódzki Zespół rozpatrując odwołanie jest zobowiązany do ponownego rozpatrzenia tej samej sprawy, która zawisała przed Powiatowym Zespołem i była przedmiotem rozstrzygnięcia, także w części niezaskarżonej przez ubezpieczonego.

W ocenie Sądu brak jest podstaw do uznania, iż zaskarżone rozstrzygnięcie zostało wydane z rażącym naruszeniem prawa, gdyż na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego należy stwierdzić, iż organ prawidłowo zaliczył R. P. do lekkiego stopnia niepełnosprawności. Ustalony stopień koresponduje z Oceną funkcjonowania społecznego z dnia 23 maja 2017r., gdzie wskazano, że ubezpieczony jest zdolny w zakresie samoobsługi, komunikowania się, natomiast ma ograniczenia w poruszaniu się oraz prowadzeniu gospodarstwa domowego, które to czynności wymagają jedynie minimalnej pomocy w prowadzeniu gospodarstwa domowego.

Analiza zebranego w niniejszej sprawie materiału dowodowego dała podstawy do przyjęcia, iż R. P. ma ograniczenia w pełnieniu ról społecznych, dających się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub techniczne.

Natomiast Sąd nie stwierdził, iż odwołujący się wymaga czasowej czy częściowej pomocy innych osób w pełnieniu ról społecznych, tj. w czynnościach samoobsługowych, prowadzeniu gospodarstwa domowego, ułatwiania kontaktów ze środowiskiem ani współdziałania w procesie leczenia i rehabilitacji.

Mając na uwadze wszystko powyższe, jak i wskazywaną wcześniej spójność i logikę wniosków zawartych w opinii, należało uznać tę opinię za rzetelną i wiarygodną, a w konsekwencji podzielić zawarte w niej wnioski nie znajdując podstaw do jej kwestionowania.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy dał podstawy do uznania, że ocena stopnia niepełnosprawności odwołującego się przez Wojewódzki Zespół w sprawie była prawidłowa.

Zważywszy na definicję lekkiego i umiarkowanego stopnia niepełnosprawności, stopień dysfunkcji badanego świadczy o zasadności zaliczenia go do pierwszego z tych stopni.

Wcześniejsze orzeczenia zaliczające odwołującego się do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności nie mogą automatycznie przesądzać o takim samym stopniu niepełnosprawności R. P. w okresie późniejszym. Należy zauważyć też, że przepisy obowiązujące w okresie, kiedy to odwołujący się miał przyznaną kartę parkingową przewidywały dla jej otrzymania wymóg „obniżonej sprawności ruchowej” (tak stanowił art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Dz.U.2005.108.908 j.t. Prawo o ruchu drogowym). Obecnie, po zmianie dokonanej ustawą z dnia 23 października 2013 r. o zmianie ustawy - Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2013.1446) jest to wymóg „znacznie ograniczonych możliwości samodzielnego poruszania się”, którego odwołujący się, na chwilę obecną, nie spełnia.

Mając na uwadze powyższe Sąd, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie jako nieuzasadnione.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

4. (...)

(...)